

En la mort d'Elisa Serna

La cantant madrilenya ha mort aquest dimarts 4 de setembre als 75 anys | El compromís amb la llibertat va marcar la seva carrera

Elisa Serna (a l'esquerra) amb Julia León a Barcelona el 2016 | Juan Miguel Morales

Aquest dimarts ha mort d'un infart de miocardi Elisa Gil, coneguda en el món de la cançó com **Elisa Serna**. Va ser una militant d'esquerres compromesa amb el seu temps i amb les llibertats que va utilitzar la cançó com a cinta de transmissió de les seves idees. El 22 de novembre de 1967 va participar al recital fundacional de Canción del Pueblo -un grup de cantautors units a la manera d'Els Setze Jutges- a la sala d'actes de l'Institut Ramiro de Maeztu, a Madrid. També formaven part d'aquest col·lectiu **Hilario Camacho**, **José Manuel Bravo "Cachas"** i **Adolfo Celdrán**, entre d'altres.

Serna va mantenir ferm el seu compromís social i polític fins i tot quan això va comportar-li haver d'exiliar-se o entrar a la presó. Va viure una temporada a París i va conèixer la reclusió a València.

Va viure a Barcelona durant un temps i sempre ha mostrat suport i admiració per la cultura catalana. En una de les seves darreres actuacions a Barcelona, l'any 2016, **Serna** va cantar en català i va estrenar la cançó "Carrer Independència". Explicava "He posat aquest títol perquè és l'adreça d'una casa on vaig viure amb gent de la cançó. És en castellà excepte el nom del carrer". Un títol que la va portar a definir-se sobre el procés independentista: "Jo crec en la independència personal i en el cas dels països, el mateix". Abans d'aquell concert, la cantant madrilenya va fer una petició: "El que espero del públic català és que m'estimin més. Que sàpiguen que soc una persona castellana que estima Catalunya i la seva cultura. El que passa és que de vegades hi

ha amors que et fan patir...".

Com a curiositat, cal destacar que entre el seu repertori hi figura l'adaptació en castellà del clàssic de **Maria del Mar Bonet** i Lluís Serrahima "Què volen aquesta gent?", titulat per a l'ocasió "Esa gente qué querrá?" inclosa al disc *Quejido* (Le Chant du Monde, 1973)

Elisa Serna, com **Quintín Cabrera**, es va integrar a la societat catalana del moment i el seu compromís amb el país va anar més enllà que el de molts catalans. Eren dos amics de Catalunya a qui brillaven els ulls quan tornaven per cantar a Barcelona o simplement per passar uns dies a la terra on havien viscut un grapat d'anys abans. Malauradament, l'estima que ens van tenir fins al final dels seus dies només és comparable a un cert grau d'indiferència que els hem dispensat.